

5. aprill 2022

Lahendid 55798/16, 55808/16, 55817/16, 55820/16 ja 55823/16 - välismaalaste kollektiivse väljasaatmise keeld

A.A. jt vs. Põhja-Makedoonia

Protokolli nr 4 artikkel 4

Kaebajad on viis Süüria kodanikku, kaks Iraagi kodanikku ja üks Afganistani kodanik. Nad lahkusid oma päritoluriikidest ja jõudsid Kreekasse. 2016. aasta märtsis ületasid nad Kreeka piiri ja sisenesid Põhja-Makedoonia territooriumile, milleks nad ühinesid põgenike rühmadega ja kahlasid üle jõe, mis sai tuntuks kui nn Lootuse marss. Varsti pärast seda võeti nad sõdurite poolt kinni, kes väidetavalt ähvardasid või kasutasid vägivalda, ning käskisid neil Kreekasse naasta. Nad ületasid jalgsi uuesti Kreeka piiri. EIK-sse pöördudes tuginevad kaebajad protokollile nr 4 artiklile 4 ja artiklile 12 ning kaebavad nende riigist väljasaatmise üle, sest nende osas ei tehtud individuaalselt hindamist ning neil ei olnud võimalust väljasaatmist vaidlustada.

EIK märkis, et kaebajad olid riigist välja saadetud ilma, et ametivõimud oleksid nende suhtes identifitseerimismenetlust või nende isiklikku olukorda uurinud. See peaks viima järeldusele, et nende väljasaatmine oli kollektiivse iseloomuga, välja arvatud juhul, kui nende olukorra uurimata jätmine võis olla tingitud nende enda käitumisest. Seetõttu asus EIK uurima, kas üksikute väljasaatmisotsuste puudumine võis olla põhjendatud kaebajate enda käitumisest.

Kaebajad olid kuulunud kahte suurde migrantide rühma, kes olid ületanud loata riigi piiri. Siiski ei viidanud miski sellele, et kaebajad või teised rühma kuuluvad inimesed oleksid kasutanud jõudu või osutanud sõduritele vastupanu. Käesolevat juhtumit saab võrrelda kaasusega *N.D. ja N.T. vs. Hispaania*, kuid käesoleval juhul ei kasutatud jõudu. Sellegipoolest uuris EIK, kas kaebajad olid ebaseaduslikult piiri ületades kõrvale hiilinud tõhusast seadusliku sisenemise menetlusest.

Makedoonia seadused olid andnud kaebajatele võimaluse siseneda riigi territooriumile piiripunktides, kui nad olid täitnud sisenemiskriteeriumid või selle puudumisel, kui nad on taotlenud varjupaika või vähemalt teatanud, et kavatsevad varjupaika taotleda. See hõlmas iga kaebaja individuaalsete asjaolude uurimist ja väljasaatmise otsust, kui asjaolud seda õigustasid, mille saanuks vajadusel vaidlustada.

Makedoonia andis andmed, mille kohaselt ajavahemikus 19. juunist 2015 kuni 8. märtsini 2016 oli välja antud ligi 500 000 tunnistust väljendatud kavatsuse kohta varjupaika taotleda, millest suur enamus oli välja antud samadele kodakondsustele, kui käesolevas asjas kaebajatele. Laagrile lähim piiripunkt, Bogorodica piiripunkt, oli samuti olnud üks kahest kõige aktiivsemast piiripunktist, kus 2015. aasta detsembri lõpuks oli väljastatud üle 300 000 tunnistuse. Kuigi tõlkide olemasolu kohta täpset teavet ei olnud, oli selge, et teatud tõlge oli saadaval. Seetõttu oli tegelik võimalus tagatud varjupaiga taotlemiseks.

Kaebajad olid väitnud, et neil ei olnud võimalik taotleda varjupaika Bogorodica piiripunktis nende lühiajalise väljasaatmise ajal, st 14. ja 15. märtsil 2016 või selle paiku. EIK märkis, et pärast 8. märtsi 2016 ei olnud transiit sisuliselt enam võimalik, kuna Euroopa Liit oli migrantide kasvava surve alla ja sellest tulenevalt reageerisid teised Balkani marsruudil olevad riigid. Miski aga ei viidanud sellele, et piiripunktis poleks olnud enam võimalik varjupaika taotleda.

¹ Lühiülevaates kajastatud lahendite valiku aluseks on EIK enda otsingumootoris avaldatud Legal Summary'd.

EIK leidis, et miski ei viidanud sellele, et potentsiaalsetel varjupaigataotlejatel oleks mingil viisil takistatud lähenemast seaduslikele piiripunktidele ja seal varjupaigataotlust esitamast või, et taotlejad oleksid püüdnud piiripunktis varjupaika taotleda ja tagasi saadetud. Kaebajad käesolevas asjas isegi ei väitnud, et nad oleksid kunagi püüdnud seaduslikul teel Makedoonia territooriumile siseneda. Seetõttu ei olnud kohus veendunud, et neil olid olnud vajalikud veenvad põhjused, miks nad ei kasutanud Bogorodicat või mõnda muud piiripunkti. See viitas sellele, et nad ei olnud huvitatud varjupaiga taotlemisest, vaid pigem olid huvitatud transiidist, mis ei olnud enam võimalik, ning valisid seetõttu ebaseadusliku piiriületuse.

Nendel põhjustel leidis EIK, et Põhja-Makedoonia ei olnud vaatamata varjupaigamenetluses esinevatele puudustele jätnud tagamata tõhusa juurdepääsu Põhja-Makedooniasse seadusliku sisenemise menetlustele. Tegelikult olid kaebajad need, kes seadsid end ohtu, osaledes ebaseaduslikul sisenemisel Põhja-Makedoonia territooriumile, kasutades ära rühmituse suurt hulka. Üksikute väljasaatmisotsuste puudumine oli nende endi käitumise tagajärg. EIK ei tuvastanud rikkumist.

Samuti otsustas EIK ühehäälselt, et ei olnud rikutud artiklit 13 koostoimes protokoll nr 4 artikliga 4, mis käsitleb peatava toimega tõhusa õiguskaitsevahendi olemasolu kiire väljasaatmise vaidlustamiseks. Põhja-Makedoonia seadused nägid ette võimaluse väljasaatmiskorralduste peale edasi kaevata. Kuid kaebajad, püüdes tahtlikult siseneda territooriumile suure grupi koosseisus ja loata kohas, olid seadnud end õigusvastasesse olukorda ja otsustasid seega mitte kasutada olemasolevaid õiguslikke protseduure.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

5. aprill 2022

Lahendid 49588/12, 65395/12, 49351/18 and 50424/18) - väljendusvabadus

Teslenko jt vs. Venemaa

Artiklid 5 ja 10

Neljale kaebajale esitati süüdistus haldusõigusrikkumistes, kuna nad kutsusid hääleõiguslikke isikuid üles mitte hääletama erakonna Ühtse Venemaa poolt või boikoteerima täielikult parlamendi- ja presidendivalimisi aastatel 2011, 2012 ja 2018. Esimene ja neljas kaebaja eskorditi nende rikkumiste kontekstis politseijaoskonda ja nad viibisid seal mitu tundi. EIK-sse pöördudes tuginevad esimene ja neljas kaebaja artiklile 5, sest nad eskorditi politseijaoskonda ja neid hoiti seal mitu tundi pärast lendlehtede jagamist. Kõik neli kaebajat kaebavad selle üle, et nende haldusõigusrikkumiste menetlus rikkus nende väljendusvabadust artikli 10 alusel.

EIK märkis, et kaebajatele süüdistuse esitamine kujutas endast „sekkumist” nende väljendusvabadusse, mille legitiimne eesmärk oli kaitsta teiste õigusi. Ei olnud vaja kindlaks teha, kas sekkumised olid „seadusega ette nähtud”. EIK uuris, kas kaebajatele süüdistuse esitamine oli veenvalt tõestatud ja seda, kas see oli „demokraatlikus ühiskonnas vajalik” legitiimsete eesmärkide saavutamiseks.

EIK leidis, et esimene kaebaja oli koostanud ja püüdnud levitada lendlehti, mille sisu oli seotud eelseisvate parlamendivalimiste ja konkreetse erakonnaga. Ta oli väljendanud oma poliitilisi vaateid, ei olnud ise kandideerinud ega tegutsenud ühegi registreeritud kandidaadi või valimiserühma nimel. Siseriiklikud kohtud ei olnud sisuliselt hinnanud esimese kaebaja voldikute sisu ega selgitanud, miks see kuulus „valimiseelse kampaania” alla. Siseriiklikud kohtud pidasid piisavaks väita, et sisu oli seotud valimistega ning seda toodeti ja levitati valimiskampaania ajal. Juhtumi asjaoludest selgus, et isegi nominaalne isiklik kulu lendlehtede väljatrükkimiseks võis tähendada ebaseadusliku valimiseelset kampaaniat ja selle eest vastutusele võtmist. EIK jõudis järeldusele, et Venemaa oli ületanud oma

kaalutlusruumi, kuivõrd Venemaa seadused oli praktilistel eesmärkidel toiminud täieliku takistusena kaebajale sisu levitamisel. EIK märkis, et need tähelepanekud kehtisid ka teise kaebaja kohta, keda süüdistati presidendivalimistega seotud ebaseadusliku valimiseelse kampaania eest, kuna ta pani oma auto tagaklaasile kirja „Ühtne Venemaa on kelmide ja varaste partei“. Tema süüdimõistev kohtuotsus tühistati hiljem menetluslikel põhjustel ja umbes viis aastat oli tema sõnavabaduse teostamisel olnud jahutav mõju.

Kolmas kaebaja anti kohtu alla selle eest, et ta takistas valijate osalemist hääletusprotsessis, kutsudes valijaid üles eelseisvatel presidendivalimistel hääletamisest hoiduma. EIK märkis, et need üleskutsed ei kujutanud endast valijate üleskutset osaleda ebaseaduslikes tegevustes, sest Venemaa seaduste kohaselt ei olnud seaduslikku kohustust valimistel osaleda. Kolmas kaebaja ei õhutanud vaenu, sallimatust ega diskrimineerimist ega kutsunud esile vägivalda ega muid kuritegusid. Samuti ei olnud tuvastatud, et vaidlustatud materjal sisaldas valeandmeid. Venemaa kohtud leidsid, et materjal kujutas endast seisukohta. Samas olid nad jõudnud järeldusele, et materjal oli eksitav ja vale. Väärtushinnangute tõepärasus polnud aga tõendatav. Väärtushinnangu tõesuse tõendamise nõuet oli võimatu täita ja see riivas väljendusvabadust ennast. Siseriiklikud kohtud ei olnud süvenenud sellesse, kas kolmanda kaebaja väljendusvabaduse kasutamine aitas kaasa käimasolevale üleriigilisele arutelule üldist huvi pakkuvates küsimustes. Voldikud olid julgustanud kodanikke osalema valimisprotsessis muul viisil, eelkõige valimisvaatlejana. Kolmanda kaebaja väljend ei olnud mõeldud ühegi riiklikel valimistel kandideeriva konkreetse kandidaadi valimisväljavaateid esile tõstma, edendada ega kahjustama. Siseriiklikud kohtud leidsid, et vaidlustatud materjal võis mõjutada valijaid autori seisukohta omaks võtma ja see oli tõepoolest kolmanda kaebaja kavatsus. Kuid teiste seisukohtade veenmine on sageli demokraatlikus riigis sõnavabaduse keskmes. Ainuüksi selle kavatsuse faktist ei piisanud kaebaja süüdistuse esitamise õigustamiseks. Sellest tulenevalt ületas Venemaa oma kaalutlusruumi, kuna kaebajal oli takistatud valimisperioodil sisu levitamist.

Ülaltoodud järeldused kehtisid ka neljanda kaebaja olukorra kohta. Siseriiklikud kohtud leidsid, et kaebaja poolne lendlehtede jagamine, mis sisaldasid muu hulgas üleskutsesid hoiduda hääletamisest samadel presidendivalimistel, kujutas endast „valimiseelset kampaaniat“ Venemaa õiguse tähenduses. Siiski ei olnud veenvalt tõendatud, et selle väljendi eesmärk oli tõsta esile ja edendada või kahjustada ühegi neil valimistel kandideeriva konkreetse kandidaadi valimisväljavaateid. Peale selle ei võtnud kohtud arvesse kaebaja üleskutsete põhjust hääletamisest hoiduda, nagu oli märgitud voldikutes, ega asjaolule, et voldikud olid andnud teavet valijate õiguste kohta ja julgustanud kodanikke valimistel osalema protsessi hoopis valimisvaatlejatena. Ei olnud veenvalt kindlaks tehtud, et neljanda kaebaja sõnavabaduse õiguse kasutamine oleks olnud selline, mis oleks õõnestanud tõhusa ja sisuka demokraatia aluseid.

Sellest tulenevalt tuvastas EIK kõigi kaebajate osas artikli 10 rikkumise.

Samuti leidis EIK ühehäälselt, et artikli 5 lõiget 1 rikuti esimese ja neljanda kaebaja suhtes, kellelt võeti ebaseaduslikult vabadus politsei ja oskonda viies, sest sellega eirati Venemaa seadusi.

EIK leidis, et Venemaa peab igale kaebajale maksma mittevaralise kahju hüvitamiseks summad vahemikus 3000 kuni 3300 eurot. EIK leidis, et neljandale kaebajale tuleb varalise kahju hüvitiseks maksta 14 eurot ning jättis teise ja neljanda kaebaja varalise kahju hüvitise taotlused rahuldamata.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

5. aprill 2022

Lahend 69517/11 - positiivsed kohustused

Nana Muradyan vs. Armeenia

Artikkel 2-1

Kaasus puudutab kaebaja 18-aastase poja surma tema kohustusliku ajateenistuse ajal tunnustamata Mägi-Karabahhi Vabariigi territooriumil. 15. märtsil 2010 leiti kaebaja poeg oma sõjaväeosa ohvitseride ruumi taga metallposti küljes rippumas. Järgnev uurimine on kolm korda peatatud ja kestab siiani. Seniste järelduste kohaselt kaebaja poeg sooritas ahistamise tõttu enesetapu. EIK-sse pöördudes kaebaja tugineb EIÕK artiklile 2 ja vaidleb vastu sellele, et tema poeg sooritas enesetapu, väites, et ta mõrvati, kuna ta oli pealt näinud vargust tema sõjaväeosas. Samuti leiab ta, et ametivõimud ei suutnud asja tõhusalt uurida.

EIK märkis, et kaebaja poeg oli ajateenija, kes täitis oma kohustuslikku ajateenistust ametivõimude hoole ja vastutusel, kui ta suri väidetavalt enesetapu tagajärjel. Kohtule esitatud materjalides ei ole tõendeid, mis toetaksid hüpoteesi, et tema elu võeti tahtlikult, nagu väidab kaebaja. Kõik väited kaebaja poja mõrvamise kohta on seega puhtalt spekulatiivsed. Uurimise tulemuste ja kahe endise kaitseväelase vastu esitatud süüdistuste kohaselt sooritas kaebaja poeg enesetapu kaasväelaste ahistamise tagajärjel. Uurimise käigus tehti kindlaks, et esimestel kuudel pärast teenistusse asumist oli teda kuritarvitanud (füüsiline ja psühholoogiline vägivald) kõrgemate ajateenijate ja tegevväelaste poolt. Kaebaja poeg oli oma surmapäeval olnud seotud vaidlusega, mis puudutas tema võla tasumist ühele tegevväelasele. Kuigi EIK ei saa spekulatsioonidega, kas staabi teadmatus ahistamisjuhtumitest (ja isegi füüsilisest vägivallast) ja kaitseväelaste vahel seadusjärgsete suhete olemasolu oli tingitud nende endi tegemata jätmisest või isegi ükskõiksusest, oli selge, et sõjaväeosa oli olnud selline, et nooremohvitserid ei julgenud üleastumisest teatada. Samuti jäi ebaselgeks, kas staabi oli noomitud konkreetselt intsidendi päeval toimunud sündmuste või väeosas üldise distsipliini ja moraali mittesäilitamise eest. Kohtule esitatud materjalidest ilmnes, et väeosa juhtkond ei võtnud kasutusele praktilisi meetmeid tagamaks, et nende vastutusel olevas väeosas kiusamise ja väärkohtlemise signaale kontrollitaks tõhusalt. Lisaks tundus, et väeosas valitseva ebatervisliku keskkonna tõttu ei soovitatud üleastumisest teatada. Ametivõimudelt nõuti praktiliste meetmete võtmist, mille eesmärk oli kaitsta ajateenijaid tõhusalt sõjaväeeluga kaasnevate ohtude eest, ning asjakohaseid protseduure, et tuvastada puudused ja vead, mida erinevatel tasanditel vastutavad isikud võivad sellega seoses toime panna. Samuti olid nad kohustatud tagama ajateenijate kaitseks kaadriväelaste seas kõrged kutsestandardid. EIK leidis, et käesoleval juhul olid ametivõimud aga neid kohustusi rikkunud. Selles osas tuvastas EIK rikkumise.

Seoses juhtumi tõhusa uurimisega leidis EIK, et mitmed elemendid olid uurimise tõhusust tõsiselt kahjustanud. Samuti jäi ebaselgeks, miks kaebaja poja surmale eelnenud sündmustega seotud kolmest kaitseväelasest vaid kahele esitati süüdistus. Lõpuks oli uurimine, nagu tunnistas ka Jerevani kohus, olnud ebamõistlikult pikk ja rikkus EIÕK artikli 2 nõudeid. Valitsuse 1. juulil 2020 esitatud teabe kohaselt oli uurimine veel pooleli sellel kuupäeval ja oli seega kestnud üle 10 aasta ja 3 kuu. Valitsus ei esitanud ühtegi väga veenvat ja usutavat põhjust selle viivituse õigustamiseks. Sellest tulenevalt tuvastas EIK selles osas EIÕK artikkel 2 rikkumise.

EIK leidis, et Armeenia peab kaebajale mittevaralise kahju hüvitiseks tasuma 20 000 eurot ja 16 eurot kulude katteks.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

5. aprill 2022

Lahend 19059/18 - õigus kohtupidamisele ja kaebuste kustutamine kohtuasjade nimistust

Benkharbouche and Janah vs. Suurbritannia

Artikkel 6-1 ja 37

Kaebajad, kaks Maroko kodanikku, töötasid Suurbritannias asuvates välisriikide saatkondades koduabilistena. Nad esitasid pärast töölepingute lõpetamist edutult tööõigusega seotud nõudeid. Mõlemal juhul kinnitas tööandja (Sudaani Vabariik ja Liibüa) siseriikliku õiguse alusel edukalt puutumatus Inglise kohtute jurisdiktsiooni osas (1978. aasta immuniteediseadus). Samas apellatsioonikohus leidis, et esimese kaebaja suhtes kohaldatud 1978. aasta seaduse asjakohased osad rikkusid EIÕK artiklit 6 ning teise kaebaja osas EIÕK artikleid 6 ja 14. EIK-sse pöördudes tuginevad kaebajad artikli 6 lõikele 1 ja artiklile 14 seoses sellega, et nende endistel tööandjatel oli 1978. aasta riikliku immuniteediseaduse alusel puutumatus siseriiklike kohtute jurisdiktsiooni suhtes.

Suurbritannia esitas ühepoolse deklaratsiooni, milles tunnistas rikkumisi, kuivõrd need sätted olid takistanud kaebajatel esitada välisriigi vastu tööõuet olukorras, kus Suurbritannial ei olnud rahvusvahelise tavaõiguse kohaselt kohustust tagada välisriigile puutumatus. Suurbritannia kohustus tasuma mõlemale kaebajale varalise ja mittevaralise kahju hüvitamiseks 20 000 naelsterlingit ning kulude katteks 2500 naelsterlingit. Lisaks palus Suurbritannia EIK-il jätta avaldus kohtuasjade loetelust välja vastavalt artiklile 37. Kaebajad ei nõustunud ühepoolse deklaratsiooni tingimustega.

Seoses artikliga 37 märkis EIK, et otsus, kas kaebused EIK-i nimekirjast välja arvata, sõltub sellest, kas valitsuse ühepoolne deklaratsioon tagab kaebajatele piisava hüvitise. Käesoleval juhul olid kaebajad esitanud oma nõuded Employment Tribunal'ile, vaid selleks, et kohus tuvastas, et nad olid riigisestse õigusaktide tõttu aegunud. Seega oli otsene põhjuslik seos artiklite 6 ja 14 tunnistatud rikkumiste ning kaebajate võimaluse kaotuse vahel oma nõudeid esitada. Lisaks olid mõlema kaebaja siseriikliku õiguse alusel esitatud nõuded ületanud 200 000 naelsterlingit ja märkimisväärne osa nõutud summast oli seotud nende tööandjate väidetava riikliku miinimumpalga maksmata jätmisega. Hoolimata asjaolust, et nende nõuete õigsus oli kaebajate töölepingutest hõlpsasti tuvastatav, ei olnud valitsus väitnud, et kaebajate nõuded oleksid olnud põhjendamatud või, et nõutavad summad oleksid olnud ebamõistlikud.

EIK märkis, et valitsus oli võtnud kohustuse kehtestada parandusmäärus, et kõrvaldada siseriikliku õiguse tunnistatud vastuolu artiklitega 6 ja 14. Siiski ei olnud nad andnud garantiid, et kaebajatel oleks võimalus lasta oma juhtumid uuesti arutada kohtus. Vaatamata sellele, et apellatsioonikohtu avalduse tegemisest oli möödunud umbes seitse aastat ja Ülemkohtu poolt valitsuse kaebuse rahuldamata jätmisest oli möödunud üle nelja aasta, ei olnud heastamismääruse eelnõu avaldatud. Seetõttu ei olnud selge, kas sellel on tagasiulatuv mõju. Isegi kui see juhtuks, jääks kaebajate võimalus oma nõuded uuesti läbi vaadata Employment Tribunali kaalutusõiguse alla.

Eelnevast tulenevalt jäid Suurbritannia poolt välja pakutud hüvitised varalise ja mittevaralise kahju hüvitamiseks oluliselt alla summadele, mille EIK määraks õiglaseks hüvitiseks.

EIK jõudis samale järeldusele ka valitsuse pakutud summade osas, mis olid mõeldud kaebajate kohtukulude katteks. Kaebuse edastamisele järgnenud 18 kuu jooksul olid pooled pidanud sõbralikke läbirääkimisi. Samuti pidid nad vastama valitsuse ühepoolsele deklaratsioonile ja esitama oma nõuded. EIK leidis, et on mõistlik eeldada, et sellega olid kaasnenum märkimisväärsed kohtukulud.

Seetõttu lükkas EIK tagasi valitsuse taotluse kustutada kaebused kohtuasjade nimistust.

Võttes arvesse käesoleva kaasuse konkreetseid asjaolusid, nõustus EIK valitsuse mööndusega, et rikuti esimese kaebaja õigusi artikli 6 lõike 1 alusel ja teise kaebaja õigusi artikli 6 lõike 1 alusel, nii eraldi kui

ka koos artikliga 14. Sellest tulenevalt leidis EIK, et tal on õigus määrata kaebajatele õiglane hüvitis. Seejuures ei pidanud EIK vajalikuks ise uurida kaebajate kaebustes tõstatatud sisulisi küsimusi ega lahendada võimalikke lahknevusi Ülemkohtu seisukohtade vahel rahvusvahelise tavaõigusega nõutava osas ja kaebajate kaebustes väljendatud seisukoha vahel.

EIK leidis, et Suurbritannial tuleb mõlemale kaebajale maksta 50 000 eurot varalise kahju hüvitiseks. Esimesele kaebajale tuleb maksta 5000 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks ja teisele kaebajale mittevaralise kahju hüvitiseks 6500 eurot. EIK leidis, et kohtukulude katteks tuleb mõlemale kaebajale maksta 12 500 eurot.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

7. aprill 2022

Lahend 10929/19 - positiivsed kohustused ja diskrimineerimine

Landi vs. Itaalia

Artiklid 2 ja 14

Kaebaja selgitas, et ta oli 2010. aastal oma elukaaslasega (N.P.) suhtesse astunud ilma, et ta oli teadlik, et tema elukaaslasel on alates 20. eluaastast bipolaarne häire. Eelkõige tähendas see progresseeruvaid meeleolumuutusi, millega kaasnesid impulsiivsus, ärrituvus ja äärmiselt vägivaldne käitumine. N.P. oli kannatanud ka obsessiiv-kompulsiivse häire all. Minevikus oli N.P. olnud alkohoolik ja tal oli keelatud oma eelmisele elukaaslasel läheneda.

Kaebajal ja N.P.-l oli kaks ühist last V. (2011. aastal sündinud tüdruk) ja M. (2017. aastal sündinud poiss). Aastatel 2015 kuni 2018 ründas N.P. kaebajat neljal korral, mille puhul sekkus Scarperia politsei. N.P. viibis pärast seda mitmel korral haiglaravil ja talle määrati 2018. aasta veebruaris haiglast väljakirjutamisel medikamentoosne ravi. N.P. läks peale seda oma vanemate juurde elama. 2018. aprillis läks N.P. tagasi kaebaja juurde elama. Kaebaja sõnul oli arst soovitanud paarile selleks korraks ühist konsultatsiooni N.P. ravi hõlbustamiseks. Samal ajal oli kaebaja esitanud politseile mitu kaebust N.P. osas, millest ta hiljem loobus. Samas politsei alustas menetlust N.P. suhtes seoses perevägivallaga, kuid politsei ei teinud ühtegi korraldust, et kaitsta kaebajat või tema lapsi N.P. eest olugi, et ekspert juhtis sellele tähelepanu, et N.P. kujutas oma psüühika tõttu ohtu ühiskonnale ja, et N.P. suhtes tuleks rakendada regulaarselt ravi.

Neljas rünnak leidis toimus 2018. aasta septembris, kui N.P. oli häiritud mürast, mida tekitas tema poeg (M.) ning kaebaja telefonikõne. N.P. sai vihaseks ja haaras oma tütre (V.) juustest kinni ja viskas ta vastu seina. Seejärel tõi ta köögist noa ja ründas kaebajat ning pussitas teda näkku ja kehasse. Kaebaja kukkus maha põrandale, kus oli ka tema poeg, mille järel N.P. pussitas poega mitu korda, mille tagajärjel M. suri. 2019. oktoobris mõisteti N.P. 20 aastaks vangi ja ta pidi kaebajale ning V.-le maksma tsiviilhagide katteks 100 000 eurot.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklile 2 ning leiab, et Itaalia ametiasutused ei võtnud kasutusele kõiki vajalikke meetmeid tema ja tema lapse elude kaitseks. Lisaks tugineb kaebaja artiklile 14 koos artikliga 2 ning leiab, et ametivõimud ei pööranud adekvaatselt tähelepanu perevägivallale ega rakendanud piisavalt õiguskaitsevahendeid, mis tähendas soo alusel diskrimineerivat kohtlemist.

EIK märkis, et Itaalia ametiasutused ei täitnud oma kohustusi viivitamatult ning ei viinud läbi proaktiivset hindamist seoses kaebaja suhtes toime pandud vägivallategude kordumise ohu kohta ning ei võtnud kasutusele operatiiv- ja ennetusmeetmed riskide maandamiseks ning kaebaja ja tema laste kaitsmiseks. EIK leidis, et eelkõige olid Itaalia ametivõimud tõsise ohu ees jäänud passiivseks ja nende tegevusetus võimaldas kaebaja elukaaslasel jätkata kaebaja ründamist. Ametivõimud oleksid pidanud

hindama vägivalla taastumise ohtu ning rakendama asjakohaseid ja piisavaid meetmeid. Ametivõimud oleksid võinud võtta selliseid meetmeid tarvitusele vastavalt Itaalia õigusaktidele. Ametivõimud ei olnud reageerinud kohe, nagu perevägivalla puhul nõutud, ega ka muul ajal. Seetõttu ei olnud nad näidanud üles nõutavat hoolsust ega täitnud oma kohustust kaitsta kaebaja ta tema poja elusid. Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 2 rikkumise.

EIK leidis, et menetluse puudused ei viita ametivõimude diskrimineerivale suhtumisele. Selles osas pidas EIK kaebust vastuvõetamatuks.

EIK leidis, et Itaalia peab kaebajale maksma 32 000 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks.

Lahendile on lisatud ühe kohtuniku eriarvamus.

[Lahend](#) (prantsuse keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)